

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 14.525 van 13 augustus 2021
in de zaak A. 233.600/XIV-38.693**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrepen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 6 mei 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 252.141 van 2 april 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 26 mei 2021 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Uit het dossier van de zaak blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat verzoeker op 31 mei 2017 als vluchteling werd erkend in Roemenië, dat hij op 21 december 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België en dat hem met het bestreden arrest de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

2. De erkenning als vluchteling door een lidstaat van de Europese Unie verleent de betrokkene enkel recht op bescherming in de desbetreffende lidstaat. Die erkenning, te dezen in Roemenië, houdt als dusdanig geen erkenning in als vluchteling in België, noch een verplichting tot erkenning als vluchteling in geval van een verzoek om internationale bescherming in België. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de in de artikelen 49, § 1, eerste lid, 6°, en 57/6, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) bedoelde mogelijkheid om de erkenning als vluchteling in een andere staat te bevestigen.

3. Verzoekers kritiek dat zijn verzoek om internationale bescherming in België had moeten leiden tot een onderzoek naar de beëindiging van de (in Roemenië erkende) vluchtelingenstatus faalt volledig naar recht. Zijn in België ingediend verzoek om internationale bescherming (en niet om bevestiging van de vluchtelingenstatus) moest dus wel degelijk worden behandeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en niet van de artikelen 55/3 en 55/3/1 van die wet.

Ook richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ voorziet geenszins dat, na de erkenning als vluchteling in een bepaalde lidstaat van de Europese Unie, een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat moet worden onderzocht in het licht van een beëindiging van de vluchtelingenstatus. Verzoeker werpt dan ook tevergeefs een schending op van de artikelen 11 (“Beëindiging”) en 14 (“Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus”) van de voornoemde richtlijn. Om die redenen dient ook de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie niet te worden gesteld.

4. Verzoeker verwijst op algemene wijze naar het verbod op *refoulement* waarvan hij blijkbaar een schending afleidt ingevolge de weigering van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf overweegt, wordt met het bestreden arrest geen uitspraak gedaan over de verwijdering van verzoeker, waaronder een eventuele maatregel tot

gedwongen terugkeer, en kan verzoeker in voorkomend geval tegen dergelijke maatregel alsnog middels een annulatieberoep een schending opwerpen van het *non refoulement*-beginsel. Bovendien doet de weigering van de vluchtelingenstatus in België geen afbreuk aan de erkenning als vluchteling in Roemenië en merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker alsnog kan terugkeren naar dat land waar hij een beschermingsstatus heeft.

5. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest, waarmee te dezen met hervormingsbevoegdheid uitspraak is gedaan over een beroep tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

6. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien augustus tweeduizend eenentwintig, door:

Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Carlo Adams